23/10/2019

Κήρυγμα στην Ζ’ Κυριακή του Λουκά

/ Ορθόδοξες Προβολές

Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Παϊσίου Λαρεντζάκη, Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πάνω στὴ γῆ ποὺ νὰ μὴ θέλῃ νὰ γίνῃ δυνατός, νὰ ἀποκτήσῃ δύναμη μὲ τήν ὁποῖα θὰ κατορθώνῃ νὰ ξεπερνᾷ τὶς δυσκολίες καὶ τὶς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς καὶ νὰ εὐδοκιμῇ στὸ ἔργο του. Κι ἂν κάποιες στιγμὲς αἰσθάνεται νὰ τόν κυριεύῃ ἡ ἀδυναμία, τόσο περισσότερο νοιώθει τήν ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσῃ δύναμη. Ἰδιαίτερα ὅταν βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ ἀρρώστιες καὶ θανάτους, τότε ζητάει περισσότερο δύναμη.

Κι ὁ Ἰάειρος, ὁ ἄρχοντας τῆς συναγωγῆς, ὅπως ἀκούσαμε στὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ, καὶ ἡ γυναῖκα ποὺ ἦταν δώδεκα χρόνια ἄρρωστη κατέφυγαν στὸν Κύριο, γιὰ νὰ πάρουν δύναμη καὶ ἴαση, ποὺ θά τούς ἐλευθέρωνε ἀπὸ τήν τρομερὴ δοκιμασία τους. Θάνατος ἀπὸ τή μιά, ἀρρώστια ἀπὸ τήν ἄλλη. Δύσκολες καταστάσεις γιὰ ὅσους τὶς ἔχουν ζήσει. Καὶ τήν πῆραν πλούσια τή θεία δύναμη. Ἡ γυναῖκα θεραπεύτηκε ἀπὸ τή χρόνια καὶ ἀνίατη ἀρρώστιά της καὶ ἡ κόρη τοῦ

Ἰαείρου ἐπέστρεψε ξανὰ στὴ ζωή.

Ἐκείνη τήν ἡμέρα δὲν ἦταν μόνο τά δύο αὐτὰ πρόσωπα ποὺ πλησίασαν τόν Κύριο. Πλῆθος λαοῦ τόν εἶχε περιβάλλει. «Οἱ ὄχλοι συνέχουσιν αὐτὸν» μᾶς λέει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς. Πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ πλησιάζουν τόν Κύριο, δὲν παίρνουν ὅμως τή θαυματουργικὴ δύναμη, ποὺ πῆρε ὁ Ἰάειρος καὶ ἡ αἱμορροούσα γυναῖκα. Κι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀδιάφοροι ἤ ἁπλῶς οἱ περίεργοι. Εἶναι αὐτοὶ γιά τούς ὁποίους λέει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη «ὁ λαὸς οὗτος τοῖς χείλεσὶ με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόῤῥω ἀπέχει ἀπ’ ἐμοῦ».

Ἀλλὰ μήπως καὶ στὴν ἐποχή μας δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι σὰν κι αὐτούς;

Ἡ ἐποχή μας ποὺ παρουσιάζει τόση πρόοδο σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ζωῆς καὶ τιθασεύει ἀκόμη καὶ τὶς δυνάμεις τῆς φύσης, βρίσκεται, συχνά, στὴν ἔσχατη πνευματικὴ ἀδυναμία νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ νὰ λύσῃ τά προβλήματα ποὺ τήν πιέζουν. Ἔχει τόν παντοδύναμο Κύριο κοντὰ της, μαζὶ της. Καὶ εἴτε δὲν τόν πλησιάζει καθόλου, εἴτε τόν πλησιάζει ὄχι ὅπως πρέπει. Τόν πλησιάζει μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ νὰ μὴν παίρνῃ τή δύναμη, τή χάρη καὶ τήν εὐλογία Του.

Εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν σὰν τύπο τή χριστιανικὴ τους ἰδιότητα, ποὺ δὲν πηγαίνουν συχνὰ στὴν Ἐκκλησία, ἴσως τὶς μεγάλες γιορτές, «γιά τό καλὸ», ὅπως λένε, ποὺ ποτὲ δὲν κοινωνοῦν* τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἤ ἂν κάποια φορὰ κοινωνήσουν τό κάνουν ἀπὸ συνήθεια, χωρὶς τήν κατάλληλη προετοιμασία. Κι ὅμως θὰ μποροῦσαν ὅλοι νὰ πάρουν δύναμη ἀπὸ τήν πηγὴ τῆς δυνάμεως, τόν Ἰησοῦ Χριστό, νὰ ἐνισχυθοῦν, νὰ λάβουν ἀποφάσεις ἰσχυρές, νὰ ἀνέβουν ψηλά, νὰ παρηγορηθοῦν στὶς θλίψεις, νὰ βοηθηθοῦν στὶς δύσκολες στιγμές, νὰ γίνουν δυνατοὶ καὶ νικητές. Ἀρκεῖ ὅμως νὰ πλησιάσουν τόν Χριστὸ ὅπως πρέπει.

Ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ διαφορά τοῦ ἀληθινοῦ πιστοῦ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ μόνο στὸ ὄνομα εἶναι. Πλησιάζει τόν Χριστὸ μὲ ὅλη του τήν καρδιά, μὲ πίστη, μὲ ἐμπιστοσύνη, μὲ ἀφοσίωση. Συνδέεται στενὰ μαζὶ του καὶ τόν κάνει ὁδηγό τῆς ζωῆς του.

Οἱ ἀληθινὰ πιστοὶ δὲν ἔρχονται τυπικὰ στὴ θεία Λειτουργία. Συμμετέχουν μὲ προσοχὴ καὶ εὐλάβεια. Προσεύχονται μὲ ταπείνωση. Δὲν ἀκοῦν μὲ ἀδιαφορία τό κάλεσμα τοῦ ἱερέα «μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε», ἀλλὰ προσέρχονται στὸ μυστήριο τῆς ζωῆς καὶ μεταλαμβάνουν τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου, ὕστερα ἀπὸ εἰλικρινῆ ἐξομολόγηση, μὲ βαθειὰ εὐλάβεια καὶ θερμὴ πίστη. Καὶ παίρνουν ζωὴ ἀπὸ τήν πηγὴ τῆς ζωῆς, τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τῆς ἀρετῆς, τῆς ἁγιότητος. Παίρνουν θάρρος, ἐνίσχυση καὶ παρηγοριά. Μελετοῦν τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τήν μελετοῦν ὄχι ἁπλῶς γιὰ νὰ ἀποκτήσουν γνώσεις,

ἀλλὰ γιὰ νὰ τήν αἰσθάνωνται στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς τους σὰν πηγὴ δύναμη καὶ ἐνίσχυσης. Σὰν θεία καὶ οὐράνια τροφὴ ποὺ τρέφει τό πνεῦμα, τήν ψυχή, ὁλόκληρη τήν ψυχοσωματικὴ ὕπαρξη τοῦ ἀνθρώπου.

Πώς, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ συνδέεται κατ'αὐτὸ τόν τρόπο μὲ τόν Θεό, νὰ μὴν ἀναφωνήσῃ μαζὶ μὲ τόν προφήτη Δαυὶδ «ἐν τῷ Κυρίῳ ποιήσομεν δύναμιν»; Πὼς νὰ μὴν 'πῇ μαζὶ μὲ τόν Ἀπόστολο Πέτρο «ὁ Κύριος παρέστη καὶ ἐνεδυνάμωσὲ με»; Αὐτὸς ὁ σύνδεσμος ἔκανε τόν Ἱερὸ Χρυσόστομο μαζὶ μὲ χιλιάδες πιστοὺς νὰ λέῃ «Χριστὸς μετ' ἐμοῦ, τίνα φοβηθήσομαι»;

Πραγματικὰ πόση μεγάλη εἶναι ἡ δύναμη, ἡ χάρη, ἡ εὐλογία ποὺ παίρνουν ὅσοι πλησιάζουν τόν Κύριο μὲ τόν σωστὸ τρόπο. Θαυμάζει πράγματι κανείς, ὅταν ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν ἱστορία τοῦ χριστιανισμοῦ πὼς παλαιοὶ καὶ σύγχρονοι «κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων...»
Πολλοὶ ἐπιστήμονες ἀποροῦν ποὺ βρῆκαν τή δύναμη οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἥρωες τῆς πίστεως καὶ πρόσφεραν θυσία καὶ τή ζωὴ τους ἀκόμη στὸ βωμὸ τῆς ἀληθείας. Ὁ Κύριος ἦταν ἐκεῖνος πού τούς ἔδινε δύναμη, ὁ Κύριος μὲ τόν ὁποῖο εἶχαν συνδεθεῖ τόσο στενά.

Οἱ ἄνθρωποι ἂν ἔχουν κάποια δύναμη τήν κρατοῦν γιὰ τόν ἑαυτό τους. Ζητοῦν νὰ τήν ἐκμεταλλευθοῦν εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Πόσα δὲν ἔχει ὑποστεῖ ἡ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τέτοιους ἀνθρώπους!
Ὁ Κύριος ὅμως, ποὺ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς δυνάμεως, ἀγαθοποιεῖ, εὐεργετεῖ, καὶ ἀρέσκεται νὰ τήν μεταδίδει σὲ ὅλους. Ἀρκεῖ ἐμεῖς νὰ στρεφώμαστε πρὸς τήν πηγή, νὰ συνδεώμαστε στενὰ μὲ τόν Χριστό, γιὰ νὰ παίρνουμε δύναμη. Μιὰ δύναμη ποὺ θά μᾶς κάνει ἀληθινὰ δυνατούς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Παϊσίου Λαρεντζάκη
Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης.